

Arrest

nr. 53 906 van 27 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. PAUWELS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

In fine van haar verzoekschrift vraagt verzoekster de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding.

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve dus evenmin de verwerende partij kan veroordelen tot de kosten van het geding. Het verzoek daartoe van verzoekster wordt om die reden verworpen.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een staatsburger te zijn van de Russische Federatie en van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren op 11 september 1989 te Urus-Martan in Tsjetsjenië.

In september 2008 vertelde uw vriendin, M.V. {...}, dat haar broer S.V. {...} (O.V. 5.589.547), een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, die in België verbleef als erkend vluchteling, op zoek was naar een bruid. In oktober 2008 belde Sjamsti u voor het eerst en na enkele weken telefonisch contact ging u akkoord met zijn verzoek om te trouwen. U trouwde op 22 november 2008 via de telefoon met uw man in België. U trouwde niet officieel, maar enkel op religieuze wijze. De plechtigheid en het trouwfeest werden gehouden in het huis van uw schoonouders. Uw schoonzus zorgde voor een internationaal paspoort en ene Uvais bezorgde u een toeristenvisum voor een verblijf van 1 maand in Polen. U vertrok op 3 januari 2009 met de trein uit Grozny naar Moskou. Vanuit Moskou reisde u op 5 januari 2009 met de bus naar Riga, waar uw man u opwachtte en waar u hem voor de eerste maal ontmoette. U reisde per vliegtuig samen naar België, waar u op 6 januari 2009 aankwam.

U verbleef vervolgens een tijd illegaal in België, waar u met uw man in een studio in Antwerpen woonde. In mei 2009 vertelde uw moeder u via de telefoon dat er Kadyrovtsi bij u thuis waren langs geweest om inlichtingen over u in te winnen. Het bleek namelijk zij gehoord hadden dat u met Sjamsti Vischanov was getrouwd en naar het buitenland was vertrokken. Op dat moment hoorde u voor het eerst dat uw man in Tsjetsjenië werd gezocht door de Kadyrovtsi, doch u hebt tot op de dag van vandaag geen idee waarom hij daar gezocht wordt. Op 27 juni 2009 werd uw vader, omdat hij geen informatie over u had vrijgegeven, door de Kadyrovtsi meegenomen. Door tussenkomst van zijn broer werd uw vader de volgende dag reeds vrijgekocht. Sindsdien kennen uw ouders echter geen problemen meer. De ouders van uw man, die in hetzelfde dorp wonen, werden op geen enkel moment door de Kadyrovtsi lastiggevallen. Hoewel uw moeder u reeds in mei 2009 vertelde dat u zelf in Tsjetsjenië werd gezocht, en zij u in juni 2009 ook vertelde dat uw vader was meegenomen, vroeg u geen asiel aan in België.

U verklaart dat u geen asiel aanvraag omdat u via een officieel huwelijk met S.V. {...} in België hoopte te kunnen blijven. Op 24 september 2009 deed u een aanvraag bij de burgerlijke stand van Antwerpen om te huwen. Het voorgenomen huwelijk werd echter uitgesteld, omdat er een onderzoek naar een mogelijk schijnhuwelijk werd opgestart. Op 26 oktober 2009 kreeg u wegens illegaal verblijf in België het bevel om het grondgebied te verlaten, uiterlijk op 25 november 2009. Op 26 november 2009 werd uw aanvraag om in België te huwen ook afgewezen omwille van aanwijzingen van een schijnhuwelijk (cf. documenten toegevoegd aan administratief dossier). Op 28 november 2009 vroeg u uiteindelijk asiel aan in België.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u verklaart dat uw problemen het gevolg zijn van de problemen van uw partner, S.V. {...} (O.V. 5.589.547), die in België als vluchteling werd erkend op 26 april 2005. U vertelde dat uw vader werd opgepakt door de autoriteiten, omdat die vernomen hadden dat u met een gezochte persoon was getrouwd. Uw partner zou blijkens zijn verklaringen, in de periode 2000-2004 problemen gekend hebben met de autoriteiten die hem verdachten van banden met rebellen. Hij zou gevisieerd zijn omdat zijn broer ooit politieagent zou geweest zijn tijdens de periode van Tsjetsjeens zelfbestuur onder Maschadov. Toen u gehoord werd op het Commissariaat-generaal op 1 maart 2010, verklaarde u echter meer dan eens dat uw partner nooit een broer heeft gehad (CGVS 01/03/2010, p. 5, 10). Bovendien bleek uit een proces-verbaal van de politie dat zijn ouders nog

leefden (Proces-verbaal Lokale Politie Antwerpen, dd. 20/11/2009), in tegenstelling tot wat uw partner zelf tijdens zijn asielaanvraag had verklaard. Tijdens uw eigen gehoor op het Commissariaat-generaal bevestigde u overigens dat de ouders van uw partner nog leefden (CGVS, p. 3-5).

Naar aanleiding van de nieuwe tegenstrijdige elementen in zijn dossier, werd uw partner opnieuw opgeroepen voor het Commissariaat-generaal op 26 maart 2010. Uit dit gehoor bleek dat uw partner in het kader van zijn asielaanvraag bedrieglijke verklaringen had afgelegd, waardoor er geen geloof meer kon gehecht worden aan zijn asielrelaas. Het Commissariaat-generaal besliste daarop om de vluchtelingenstatus van S.V. {...} in te trekken. Gezien uw problemen het rechtstreekse gevolg zijn van de problemen van uw partner, die als ongeloofwaardig worden beschouwd, betekent dit dat er aan uw problemen ook geen geloof kan gehecht worden.

U kunt uw eigen asielrelaas ook niet aannemelijk maken voor het Commissariaat-generaal. Wat betreft de vervolging die u vreest in Tsjetsjenië kan opgemerkt worden dat het onlogisch lijkt dat uw vader door uw huwelijk met S.V. {...} problemen zou gekend hebben. Uw partner vertelde immers dat zijn eigen ouders omwille van hem momenteel geen problemen kennen in Tsjetsjenië (CGVS Sjamsti 26/03/2010, p. 10 en 11). Het lijkt dus weinig aannemelijk dat uw ouders wel problemen zouden kennen omwille van de man waarmee u trouwde, terwijl zijn eigen ouders ongestoord zouden gelaten worden door de autoriteiten. Wat betreft de problemen van uw ouders kan opgemerkt worden dat u stelt dat u niet weet of uw ouders, behalve het incident waarbij uw vader zou zijn gearresteerd op 27 juni 2009, nog andere problemen zouden hebben gekend (CGVS, p. 9). Gezien u vertelt dat u maandelijks contact hebt met uw ouders, is het onwaarschijnlijk dat u niet zou weten of uw ouders al dan niet nog problemen hebben gekend (CGVS, p. 3).

Bovendien wordt de geloofwaardigheid van uw vrees verder ondermijnd door het feit dat u pas op 28 november 2009 asiel hebt aangevraagd in België, maar liefst vijf maanden nadat u in juni 2009 voor het eerst vernam dat Kadyrovtsi uw vader zouden hebben gearresteerd. Het feit dat u niet binnen een redelijke termijn nadat deze feiten u bekend waren asiel hebt aangevraagd, maakt uw beweerde vrees weinig waarschijnlijk. Het is trouwens zeer opmerkelijk dat u pas asiel aanvroeg op 28 november 2009, enkele dagen nadat de termijn die u had gekregen om het land te verlaten, uiterlijk op 25 november 2009, was verstreken (cf. DVZ, 'bijlage 13 – model B') én enkele dagen nadat uw vraag om in België te huwen werd verworpen wegens aanwijzingen voor een schijnhuwelijk op 26 november 2009 (cf. Stad Antwerpen, 'weigering tot huwelijksvoltrekking'). U verklaarde in dit opzicht trouwens dat u niet eerder asiel aanvroeg omdat u nog even wachtte op de afwikkeling van de procedure om via een wettelijk huwelijk met uw partner S.V. {...} een verblijfsstatuut in België te bekomen. U verklaarde eveneens dat u asiel aanvroeg omdat u het bevel had gekregen om het land te verlaten (CGVS, p. 8). Het feit dat u pas internationale bescherming hebt gezocht via de asielprocedure nadat u eerst via een huwelijk vergeefs hebt geprobeerd een verblijfsstatuut te bekomen, en omdat u vreesde vanwege uw illegaal verblijf in België te worden gerepatriëerd, doet vermoeden dat u de asielprocedure hebt ingezet enkel en alleen om een verlengd verblijf in België te verzekeren.

De kopij van uw internationaal paspoort en de kopij van uw geboorteakte bevestigen uw identiteit, die in deze beslissing niet betwist wordt. Deze documenten kunnen uw asielrelaas verder niet ondersteunen.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen dient er geoordeeld te worden dat er aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen, geen geloof kan gehecht worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève, artikel 1.2 van het eerste Protocol betreffende de status van vluchteling, artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.1.1 Ter adstructie van haar middel betoogt verzoekster in een eerste onderdeel dat zij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts één uurtje gehoord werd, dat zij niet verantwoordelijk is voor de verklaringen van haar man in kader van zijn asielprocedure, dat zij zijn problemen niet kon kennen aangezien ze ten tijde van zijn problemen nog een kind was en zij deze problemen ook niet hoefde te kennen. Verzoekster meent dat haar verhaal absoluut niet het verhaal van haar man is en wijst erop dat elke vraag om asiel individueel en afzonderlijk dient beoordeeld te worden, waarvan in casu geen sprake is. Verzoekster stelt dat uit haar verklaringen blijkt dat zij van de problemen van haar man voor het eerst vernam via haar moeder en dat haar huwelijk met een man die gevlucht was en haar vertrek blijkbaar de aandacht wekten en dat haar vader meegenomen werd omdat hij geen informatie wilde verschaffen over haar. Verzoekster stelt dat haar vader nadien niet meer meegenomen werd omdat er geld betaald werd voor zijn vrijheid. Verzoekster meent voorts dat het gegeven dat er ongeloofwaardige verklaringen werden afgelegd nog niet uitsluit dat haar man daadwerkelijk problemen heeft gehad, mede gelet op de toenmalige situatie in Tsjetsjenië. Verzoekster benadrukt dat op basis van het asielrelaas van haar man niet kan beslist worden over de geloofwaardigheid van haar asielrelaas, wat echter wel gebeurd is. Bij de behandeling ten gronde mag verwacht worden dat elk element van het verhaal onderzocht wordt wil men tot een onderbouwde beslissing komen. Verzoekster stelt echter vast dat er in de bestreden beslissing geen onderzoek gedaan werd naar haar vrees bij terugkeer. Verzoekster heeft gezien dat ze iemand meenamen en dat hij daarna spoorloos verdween. Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing gesteund is op algemene informatie, die vreemd is aan haar persoonlijke situatie en wijst erop dat de commissaris-generaal niet weerlegt dat er in Tsjetsjenië mensen worden meegenomen en verdwijnen zodat het zeker mogelijk is dat haar vader werd meegenomen. Verzoekster stelt dat er van haar verwacht wordt dat zij van alles op de hoogte is betreffende haar man terwijl zij als vrouw juist weinig of geen rechten heeft en verwijst ter zake naar de schending van vrouwenrechten in Tsjetsjenië zoals blijkt uit de bijgevoegde documentatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster stelt voorts dat de datum waarop zij asiel aanvraag niet ter zake doet en het motief ter zake van de commissaris-generaal dan ook niet ernstig is. Verzoekster wijst er tenslotte op dat vervolging niet noodzakelijk dient uit te gaan van de nationale overheid.

3.1.2 De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190 508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163 124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163 124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186 868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.1.3 Waar verzoekster vooreerst voorhoudt dat haar asielrelaas losstaat van dat van haar echtgenoot en dat haar eigen asielmotieven niet onderzocht werden, merkt de Raad op dat uit eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de motieven kunnen opgedeeld worden in twee luiken. Enerzijds heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het asielrelaas van verzoekster onderzocht waar zij stelt dat haar problemen het gevolg zijn van de problemen van haar partner - en zij deze bijgevolg zelf onlosmakelijk verbonden heeft aan het asielrelaas van haar man - en heeft dit terecht als ongeloofwaardig bestempeld zoals blijkt uit de pertinente en draagkrachtige motivering ter zake die steun vindt in het administratief dossier. Immers, nu ook aan het asielrelaas van de partner van verzoekster geen geloof gehecht kan worden, kan evenmin geloof gehecht worden aan de problemen van verzoekster die daarvan het rechtstreekse gevolg zijn. De Raad wijst dienaangaande op zijn arrest nr. 53 905 van 27 december 2010 waarbij het beroep van de partner van verzoekster werd verworpen en waarvan de motivering luidt:

"(...)

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.1.1 Ter adstructie van zijn eerste middel betoogt verzoeker dat hij omwille van zijn etnische afkomst gefolterd zal worden en in de gevangenis zal verdwijnen. Verzoeker verwijst ter zake naar de verschillende daden van vervolging door de Russische autoriteiten ten aanzien van Tsjetsjeense burgers.

2.1.2 Ter adstructie van zijn tweede middel betoogt verzoeker dat er ten aanzien van hem zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade omwille van zijn afkomst. Verzoeker betoogt voorts dat de bestreden beslissing grote hiaten en een type-/standaardvermelding bevat en hij zich niet van de indruk kan ontdoen dat de antwoorden klakkeloos zijn overgenomen uit andere dossiers. Verzoeker meent dat zijn antwoorden tijdens het interview op het Commissariaat-generaal onvoldoende en/of foutief zijn weergegeven waardoor geen enkele waarde aan het rapport gehecht kan worden. Verzoeker wijt de vastgestelde tegenstrijdigheden aan angsten en trauma's die hij heeft opgelopen. Voorts meent verzoeker dat de situatie in Tsjetsjenië nog steeds gevaarlijk is en er nog steeds een bloedige burgeroorlog woedt.

2.1.3 Gelet op de samenhang tussen het eerste en het tweede middel worden beide middelen hierna gezamenlijk besproken.

2.1.3.1 Waar verzoeker in eerste instantie verwijst naar een algemene situatie in zijn land van herkomst en tevens een internetartikel gepubliceerd op 16 juli 2009 dienaangaande voegt aan zijn verzoekschrift, wijst de Raad er vooreerst op dat een dergelijke verwijzing zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167 854), niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal erkent dat er nog steeds verscheidene problemen voorkomen op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard en hebben een gericht karakter. Gelet op deze informatie is de Raad van oordeel dat de loutere verwijzing naar de Tsjetsjeense origine van verzoeker niet kan volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

2.1.3.2 De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190 508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163 124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163 124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7

oktober 2008, nr. 186 868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.3.3 Waar verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte stelt dat verzoeker onvoldoende gegevens heeft aangehaald waaruit blijkt dat hij Rusland verlaten heeft uit gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, merkt de Raad op dat verzoeker uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Immers wordt verzoekers asielrelaas bedrieglijk bevonden. Nergens wordt gesteld dat verzoeker onvoldoende gegevens heeft aangehaald waaruit zijn vrees kan vastgesteld worden. De motivering inzake de bedrieglijke verklaringen van verzoeker vindt steun in het administratief dossier en is derhalve pertinent.

2.1.3.4 Waar verzoeker meent dat de bestreden beslissing grote hiaten bevat evenals een type/standaardvermelding is en hij zich niet van de indruk kan ontdoen dat de antwoorden klakkeloos zijn overgenomen uit andere dossiers, merkt de Raad vooreerst op dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat deze gesteund zijn op vaststellingen die gebaseerd zijn op de verschillende gehoren van verzoeker en die specifiek zijn voor zijn zaak zodat niet kan ingezien worden op welke manier de bestreden beslissing een standaardmotivering zou uitmaken. Daarenboven ziet de Raad evenmin in op welke wijze de bestreden beslissing grote hiaten zou bevatten omdat naar verzoekers mening zijn antwoorden onvoldoende en/of foutief zouden zijn weergegeven. In zoverre verzoeker met zijn argument kritiek uit op de gehoorverslagen, merkt de Raad op dat het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist weer te geven en als dusdanig de nodige garanties biedt inzake objectiviteit (RvS 18 juni 2004, nr. 132 673; RvS 26 juni 2002, nr. 108 470). Het wordt niet voor akkoord ondertekend door de vreemdeling en maakt geen authentieke akte of proces-verbaal uit. Niettemin geniet het, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Verzoeker mag bewijzen dat hij hetgeen in het verhoorverslag werd neergeschreven op een andere manier heeft gezegd. Hij dient deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens. Verzoeker beperkt zich in casu tot loutere beweringen die hij niet uitwerkt aan de hand van concrete gegevens (RvS 21 maart 2007, nr. 169 219; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 342; RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). Bovendien zijn de gegevens van zulke aard dat ze niet voor interpretatie vatbaar zijn.

2.1.3.5 Verzoeker argumenteert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte beweert dat hij vage en leugenachtige verklaringen heeft afgelegd over zijn familie en dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. Daarenboven motiveert de bestreden beslissing niet waarom het gegeven dat verzoeker zijn arrestaties in het jaar 2000 vergeten zou zijn merkwaardig is. Verzoeker poneert dat hij trauma's heeft doorstaan die zijn geest beneveld hebben.

Waar verzoeker beweert dat de door verwerende partij vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden en onjuistheden te verklaren zijn door de door hem opgelopen trauma's stelt de Raad vast dat verzoeker deze blote bewering niet ondersteunt met een psychologisch of medisch attest waaruit blijkt dat zijn cognitief geheugen is aangetast waardoor het hem onmogelijk zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoeker legt desbetreffend geen enkel bewijs voor. De Raad merkt op dat de vastgestelde tegenstrijdigheden steun vinden in het administratief dossier en de motivering ter zake derhalve draagkrachtig en pertinent is en de commissaris-generaal terecht concludeert dat verzoekers asielrelaas bedrieglijk is. Inzake het argument van verzoeker dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het merkwaardig vindt dat verzoeker zijn arrestaties in het jaar 2000 vergeten zou zijn, merkt de Raad op dat uit lezing van de motieven van de bestreden beslissing dienaangaande blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk uitlegt waarom verzoekers verklaringen ter vergoelijking van zijn tegenstrijdige verklaringen over zijn arrestaties niet kan aangenomen worden: "Uw verklaringen zijn ook tegenstrijdig voor wat betreft de eerste keer dat u zelf werd aangehouden door de autoriteiten. Zo vertelt u nu dat u voor het eerst werd gearresteerd in 2001, om dat nadien aan te passen naar 2002 (CGVS 26/03/2010, p. 7-9), terwijl u tijdens het vorige gehoor verklaarde dat u reeds in 2000 verschillende malen werd gearresteerd (CGVS 20/04/2005, p. 8). Uw uitleg toen u deze contradictie werd voorgelegd, dat u zich vergiste omdat het zo lang geleden is, is niet aannemelijk (CGVS 26/03/2010, p. 12). Het feit dat u in 2000 verschillende keren

zou zijn gearresteerd, is per slot van rekening geen detail dat u zomaar zou kunnen vergeten." De Raad acht de motivering van de bestreden beslissing ter zake pertinent. Van verzoeker mag verwacht worden dat hij coherente verklaringen kan afleggen, en dit zeker voor wat betreft elementen van zijn relaas die geen details betreffen maar een wezenlijk onderdeel uitmaken van zijn asielrelaas.

2.1.3.6 Verzoeker betwist de motivering van de bestreden beslissing waar deze stelt dat de situatie in Tsjetsjenië veranderd is. Volgens verzoeker is de situatie in zijn vaderland nog steeds gevaarlijk aangezien er nog steeds een bloedige burgeroorlog woedt tussen zowel het Russische leger als de milities van verschillende krijgsheren. Volgens verzoeker is het tegendeel beweren een kaakslag voor alle slachtoffers van de oorlog die zich daar reeds jaren afspeelt.

De Raad merkt dienaangaande op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen helemaal niet ontkent dat de situatie in Tsjetsjenië complex blijft en dat er nog steeds verscheidene problemen op het vlak van mensenrechtenschending voorkomen. Evenwel blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die toegevoegd is aan het administratief dossier dat de situatie veranderd is doordat de gevechtshandelingen sterk zijn afgenomen in omvang en intensiteit, het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië opnieuw in handen is van Tsjetsjenen, tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie verlaten hadden, vrijwillig terugkeerden en de gebouwen en infrastructuur heropgebouwd worden. Wat betreft de mensenrechtenschendingen wijst de commissaris-generaal erop dat deze schendingen divers van aard zijn en een gericht karakter hebben zodat de loutere Tsjetsjeense origine en herkomst uit Tsjetsjenië niet kan volstaan voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. De Raad verwijst dienaangaande tevens naar zijn bespreking onder punt 2.1.3.1.

Waar verzoeker met zijn uiteenzetting inzake zijn afkomst en inzake de burgeroorlog meent in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming wijst de Raad er op dat, zoals reeds werd vastgesteld, zijn asielrelaas bedrieglijk is. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het bedrieglijke asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: "Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is" (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165 109). De Raad stelt vast dat verzoeker met de algemene verwijzing naar de toestand in Tsjetsjenië en het internetartikel gepubliceerd op 16 juli 2009 'Moskou laat Tsjetsjeense leider zijn gang gaan' dat verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de 'Subject Related Briefing – Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië' van 20 juli 2009 (administratief dossier, stuk 26) blijkt dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kan niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een teruggrijping van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet gevisieerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen

van overheidsmedewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Door de loutere verwijzing naar het feit dat het conflict ervoor zorgt dat zijn vaderland onveilig is weerlegt verzoeker niet de pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing inzake de subsidiaire beschermingsstatus, waar deze stelt: "Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet." en die de Raad in zijn geheel overneemt.

2.2 In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3, §5 van de Vreemdelingenwet.

2.2.1 Verzoeker betoogt dat de argumentatie in de bestreden beslissing irrelevant is waar deze stelt dat verzoeker niet aantoont dat er een gevaar bestaat en dat hij gelogen zou hebben. Immers is het – ingevolge artikel 48/3, §5 van de Vreemdelingenwet – enkel relevant na te gaan of de Russische autoriteiten hem werkelijk beschouwen als staatsgevaarlijk en hem daarvoor vervolgen. Volgens verzoeker is het onderzoek van de commissaris-generaal bijgevolg strijdig met de wet en doet zijn beoordeling niet ter zake, minstens dringt een diepgaander onderzoek zich op.

2.2.1.1 De Raad merkt op dat, zoals uit voorgaande blijkt, het asielrelaas van verzoeker terecht bedrieglijk werd bevonden door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bewijslast inzake de gegrondheid van een erkenningsaanvraag rust in beginsel op de vreemdeling zelf. Zoals iedere burger die om erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Nu verzoeker zijn asielrelaas bedrieglijk is en er bijgevolg geen enkel geloof aan gehecht kan worden kan verzoeker zich evenmin steunen op artikel 48/3, §5 van de Vreemdelingenwet aangezien uit het bedrieglijk bevinden van het asielrelaas logischerwijze volgt dat er in casu geen sprake is van een actor van vervolging die verzoeker de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken toeschrijft op grond waarvan hij vervolgd wordt.

2.3 Het enig middel is niet gegrond. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden."

Verzoekster kan zich dan ook niet meer dienstig beroepen op dit deel van haar asielmotieven nu zij ongeloofwaardig zijn. Anderzijds heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het asielrelaas van verzoekster onderzocht waar zij eigen asielmotieven – los van die van haar partner – te berde heeft gebracht. De bestreden beslissing motiveert dienaangaande:

"U kunt uw eigen asielrelaas ook niet aannemelijk maken voor het Commissariaat-generaal. Wat betreft de vervolging die u vreest in Tsjetsjenië kan opgemerkt worden dat het onlogisch lijkt dat uw vader door uw huwelijk met S.V. {...} problemen zou gekend hebben. Uw partner vertelde immers dat zijn eigen ouders omwille van hem momenteel geen problemen kennen in Tsjetsjenië (CGVS Sjamsti 26/03/2010, p. 10 en 11). Het lijkt dus weinig aannemelijk dat uw ouders wel problemen zouden kennen omwille van de man waarmee u trouwde, terwijl zijn eigen ouders ongestoord zouden gelaten worden door de autoriteiten. Wat betreft de problemen van uw ouders kan opgemerkt worden dat u stelt

dat u niet weet of uw ouders, behalve het incident waarbij uw vader zou zijn gearresteerd op 27 juni 2009, nog andere problemen zouden hebben gekend (CGVS, p. 9). Gezien u vertelt dat u maandelijks contact hebt met uw ouders, is het onwaarschijnlijk dat u niet zou weten of uw ouders al dan niet nog problemen hebben gekend (CGVS, p. 3).

Bovendien wordt de geloofwaardigheid van uw vrees verder ondermijnd door het feit dat u pas op 28 november 2009 asiel hebt aangevraagd in België, maar liefst vijf maanden nadat u in juni 2009 voor het eerst vernam dat Kadyrovtsi uw vader zouden hebben gearresteerd. Het feit dat u niet binnen een redelijke termijn nadat deze feiten u bekend waren asiel hebt aangevraagd, maakt uw beweerde vrees weinig waarschijnlijk. Het is trouwens zeer opmerkelijk dat u pas asiel aanvraag op 28 november 2009, enkele dagen nadat de termijn die u had gekregen om het land te verlaten, uiterlijk op 25 november 2009, was verstreken (cf. DVZ, 'bijlage 13 – model B') én enkele dagen nadat uw vraag om in België te huwen werd verworpen wegens aanwijzingen voor een schijnhuwelijk op 26 november 2009 (cf. Stad Antwerpen, 'weigering tot huwelijksvoltrekking'). U verklaarde in dit opzicht trouwens dat u niet eerder asiel aanvraag omdat u nog even wachtte op de afwikkeling van de procedure om via een wettelijk huwelijk met uw partner S.V. {...} een verblijfsstatuut in België te bekomen. U verklaarde eveneens dat u asiel aanvraag omdat u het bevel had gekregen om het land te verlaten (CGVS, p. 8). Het feit dat u pas internationale bescherming hebt gezocht via de asielprocedure nadat u eerst via een huwelijk vergeefs hebt geprobeerd een verblijfsstatuut te bekomen, en omdat u vreesde vanwege uw illegaal verblijf in België te worden gerepatriëerd, doet vermoeden dat u de asielprocedure hebt ingezet enkel en alleen om een verlengd verblijf in België te verzekeren."

Waar verzoekster aldus voorhoudt dat er in casu geen sprake is van een individuele beoordeling mist haar argument feitelijke grondslag. Bovendien merkt de Raad op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verklaringen van verzoekster zelf en die van haar echtgenoot terecht met elkaar vergelijkt wanneer deze verklaringen betrekking hebben op elementen die betrekking hebben op elkaars asielrelaas en waaruit hij terecht heeft vastgesteld dat er zich flagrante tegenstrijdigheden voordoen op het niveau van feiten die de kern uitmaken van hun asielrelaas zodat hieraan geen geloof meer gehecht kan worden. Uit eenvoudige lezing van de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het asielrelaas van verzoekster heeft onderzocht zodat verzoekster niet dienstig kan voorhouden dat de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft op informatie en/of documenten van algemene aard die geen betrekking hebben op de concrete situatie van verzoekster.

3.1.4 Waar verzoekster meent dat elk element van het verhaal moet onderzocht worden en/of beoordeeld bij de behandeling ten gronde en zij vaststelt dat er in de beslissing geen onderzoek gedaan werd naar haar vrees bij terugkeer waarbij zij stelt dat zij gezien heeft dat iemand is meegenomen die daarna spoorloos verdween, wijst de Raad er nogmaals op dat uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vrees voor vervolging van verzoekster grondig onderzocht heeft en de kernelementen van haar asielrelaas getoetst heeft – elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen – waarbij terecht geconcludeerd werd dat verzoekster haar vrees niet aannemelijk heeft gemaakt. Dienaangaande benadrukt de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust en deze mogelijke, geloofwaardige en eerlijke verklaringen moet afleggen. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Uit het geheel van de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat het asielrelaas van verzoekster ongeloofwaardig is zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht besloten heeft dat verzoeksters vrees voor vervolging niet gegrond is. Aangezien de elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen onderzocht en ongeloofwaardig werden bevonden, volstaat dit om de bescherming te weigeren en moet niet ingegaan worden op elementen die niet kunnen leiden tot de toekenning van de bescherming. Het argument van verzoekster dat de vervolging niet noodzakelijk dient uit te gaan van de nationale overheid is in dit kader evenmin dienstig.

3.1.5 Waar verzoekster aanvoert dat zij de problemen van haar man niet kon kennen aangezien ze ten tijde van zijn problemen nog een kind was en zij deze problemen ook niet hoefde te kennen en zij tevens stelt dat uit haar verklaringen blijkt dat zij van de problemen van haar man voor het eerst vernam via haar moeder, dat haar huwelijk met een man die gevlucht was en haar vertrek blijkbaar de aandacht wekten, merkt de Raad vooreerst op dat waar verzoekster zich in haar betoog beperkt tot een louter herhalen van haar asielmotieven, dit niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156 221; RvS 4 januari 2006, nr. 153 278). Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander

daglicht te stellen, waar zij in gebreke blijft. Immers, het argument dat zij de problemen van haar man niet kon kennen aangezien ze destijds nog een kind was, doet geen afbreuk aan de pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing waar deze stelt dat verzoekster verklaarde dat haar man nooit een broer heeft gehad en juist het gegeven dat de man van verzoekster al dan niet een broer heeft, de kern uitmaakt van zijn asielrelaas. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster diverse keren werd gevraagd of haar man een broer had, waarbij zij telkenmale stelde dat haar man slechts één zus heeft, dat hij geen andere broers of zussen heeft waarna ze benadrukt dat ze zeker weet dat hij maar één zus heeft (administratief dossier, gehoorverslag, stuk 4, p. 5 en 10). Van verzoekster, die zelf verklaarde dat haar ouders de ouders van haar man goed kennen en dat familie van haar man aanwezig was op het traditioneel huwelijk (administratief dossier, gehoorverslag, stuk 4, p. 5), mag verwacht worden dat zij een juiste kennis heeft over de naaste familieleden van haar man. De stelling van verzoekster dat zij nog klein was ten tijde van de problemen van haar man kan hier allerm minst afbreuk aan doen. De Raad acht de motivering van de bestreden beslissing ter zake pertinent en draagkrachtig. Ook het argument van verzoekster waar zij stelt dat zij als vrouw weinig of geen rechten heeft en derhalve niet van alles van haar man op de hoogte kan zijn, doet gelet op voorgaande bespreking geen afbreuk aan de pertinente en draagkrachtige motivering ter zake in de bestreden beslissing.

3.1.6 Waar verzoekster stelt dat haar vader niet meer werd meegenomen omdat er geld betaald werd voor zijn vrijheid en dat door te stellen dat dit ongeloofwaardig is omdat het relaas van haar man ongeloofwaardig is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de zaken door elkaar haalt, merkt de Raad vooreerst op dat verzoekster zelf verklaard heeft dat haar vader zou zijn meegenomen omwille van haar huwelijk met een man die als verrader wordt beschouwd (administratief dossier, gehoorverslag, stuk 4, p. 7). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt dienaangaande dan ook terecht op dat het niet logisch is dat verzoeksters vader problemen zou gekend hebben omwille van haar huwelijk terwijl de ouders van haar man zelf ongestoord worden gelaten (administratief dossier, stuk 4, p. 9), zodat geen geloof gehecht kan worden aan de verklaringen van verzoekster als zou haar vader zijn lastiggevallen. Bovendien heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht gewezen op het feit dat verzoekster zelf niet wist of haar vader na zijn arrestatie nog andere problemen zou gehad hebben terwijl deze onwetendheid niet aannemelijk is aangezien verzoekster zelf verklaarde nog maandelijks contact te hebben met haar ouders (administratief dossier, stuk 4, p. 3 en 9). Het argument van verzoekster waar zij stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet weerlegt dat er in Tsjetsjenië mensen worden meegenomen en dat het dus zeker mogelijk is dat haar vader werd meegenomen, doet gelet op voorgaande geen afbreuk aan de pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing waarbij geconcludeerd wordt dat het verhaal van verzoekster inzake de problemen die haar vader zou gekend hebben niet aannemelijk is.

3.1.7 Waar verzoekster meent dat de datum van haar asielaanvraag niet ter zake dienend is nu zij asiel aanvraag omwille van de problemen in haar thuisland, merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing blijkt waarom de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vraagtekens plaatste bij de datum van verzoeksters asielaanvraag. Immers stelt de bestreden beslissing dienaangaande: *“Bovendien wordt de geloofwaardigheid van uw vrees verder ondermijnd door het feit dat u pas op 28 november 2009 asiel hebt aangevraagd in België, maar liefst vijf maanden nadat u in juni 2009 voor het eerst vernam dat Kadyrovtsi uw vader zouden hebben gearresteerd. Het feit dat u niet binnen een redelijke termijn nadat deze feiten u bekend waren asiel hebt aangevraagd, maakt uw beweerde vrees weinig waarschijnlijk. Het is trouwens zeer opmerkelijk dat u pas asiel aanvraag op 28 november 2009, enkele dagen nadat de termijn die u had gekregen om het land te verlaten, uiterlijk op 25 november 2009, was verstreken (cf. DVZ, ‘bijlage 13 – model B’) én enkele dagen nadat uw vraag om in België te huwen werd verworpen wegens aanwijzingen voor een schijnhuwelijk op 26 november 2009 (cf. Stad Antwerpen, ‘weigering tot huwelijksvoltrekking’). U verklaarde in dit opzicht trouwens dat u niet eerder asiel aanvraag omdat u nog even wachtte op de afwikkeling van de procedure om via een wettelijk huwelijk met uw partner S.V. {...} een verblijfsstatuut in België te bekomen. U verklaarde eveneens dat u asiel aanvraag omdat u het bevel had gekregen om het land te verlaten (CGVS, p. 8). Het feit dat u pas internationale bescherming hebt gezocht via de asielprocedure nadat u eerst via een huwelijk vergeefs hebt geprobeerd een verblijfsstatuut te bekomen, en omdat u vreesde vanwege uw illegaal verblijf in België te worden gerepatriëerd, doet vermoeden dat u de asielprocedure hebt ingezet enkel en alleen om een verlengd verblijf in België te verzekeren.”* De Raad acht deze motivering pertinent en draagkrachtig. Immers kan van een asielzoeker die werkelijk vreest voor zijn leven verwacht worden dat hij binnen redelijke termijn een asielaanvraag indient en niet – zoals in casu verzoekster gedaan heeft – vijf maanden wacht na kennisname van de feiten die de vrees voor

vervolgung wekken om bescherming te zoeken bij de Belgische asielinstanties. Tevens blijkt doorheen het gehoor van verzoekster op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zij zelf verklaarde gewacht te hebben met het indienen van een asielaanvraag omdat zij de procedure inzake haar huwelijk wou afwachten en omdat zij niet verwacht had dat ze zou gerepatriëerd worden (administratief dossier, stuk 4, p. 8) zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht stelt dat dit het vermoeden wekt dat verzoekster enkel asiel heeft aangevraagd om een verlengd verblijf in België te verzekeren. Waar verzoekster van oordeel is dat een vermoeden niet volstaat om de beslissing te dragen, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing in zijn geheel moet worden gelezen en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de motieven dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft doen besluiten dat het asielrelaas van verzoekster ongeloofwaardig is.

3.1.8 Verzoekster licht het tweede onderdeel van het enig middel toe door te stellen dat zij met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus een reëel risico loopt op ernstige schade in geval van terugkeer aangezien het absoluut niet veilig is in Tsjetsjenië en de zogenaamde rust er slechts schijn is. Verzoekster wijst erop dat in haar leefomgeving recent twaalf dorpelingen gedood zijn waarbij zij verwijst naar een bijgevoegd document dienaangaande.

3.1.9 Waar verzoekster met haar uiteenzetting meent in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming wijst de Raad erop dat, zoals reeds werd vastgesteld, haar asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekster. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekster enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165 109). De Raad stelt vast dat verzoekster met de algemene verwijzing naar de toestand in Tsjetsjenië en de verwijzing naar een internetartikel waaruit blijkt dat twaalf dorpelingen uit Achkoi-Martan zijn gedood niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of persoon kan worden aangenomen. Dit klemt des te meer nu uit de *‘Subject Related Briefing – Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië’* van 20 juli 2009, gevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kan niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een teruggrijping van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet gevisieerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Door de loutere verwijzing naar de veiligheidssituatie weerlegt verzoekster niet de pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing inzake de subsidiaire beschermingsstatus, waar deze stelt: *“Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de*

Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.” en die de Raad in zijn geheel overneemt.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.

2.2 De Raad is van oordeel dat verzoekster geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig december tweeduizend en tien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER